ಮಗ್ನಳಾಗಿ ಲೌಕಿಕದ ಅರಿವನ್ನು ಮರೆತವಳ ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ ಭಂಗ ಬರುವ ಹಾಗೆ, ಕಾಡಿನ ದಪ್ಪ ತರಗೆಲೆ ಹಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ದೃಢವಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಬಂದು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ನಿಂತ ಹಾಗಾಯ್ತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ತನ್ನನ್ನು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯ್ತು. ಹೀಗೆ ದಿಢೀರನೆ ತನ್ನ ಏಕಾಂತಕ್ಕೆ ಭಂಗವಾದ ಕಾರಣ ವಿಚಲಿತಳಾದ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸು, 'ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಯಾರೆಂದು ನೋಡು' ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಆದರೆ, 'ಕಾಡಿನೊಳಗಿರುವಾಗ ಯಾವುದೇ ಸಣ್ಣ ಬದಲಾವಣೆಯಾದರೂ ಸರಕ್ಕನೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೀಡಬಾರದು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಹಲವಾರು ನಿಯಮಗಳಲ್ಲೇ ಇದು ಬಹಳ ಪ್ರಮುಖವಾದದ್ದು' ಎಂದು ಪಾಂಡವರೊಡನೆ ವನವಾಸದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ಆ ರಾಜಕುವರಿಗೆ ಪಾಠವಾಗಿದ್ದಂತೆ, ಚಿಗರೆ ಕಂಗಳ ಚೆನ್ನೆ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಯದ, ಇನಿಯನ ದಾರಿ ಕಾದಿರುವ ಅಭಿಸಾರಿಕೆಯ ಹಾಗೆ ಕುಳಿತಳು. ತಕ್ಷಣವೇ ಸಮೀಪದ ಗಿಡಗಂಟಿಯ ಪೊದೆಯಿಂದ ನೆಗೆಯುತ್ತಾ ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಗೆ ಹಾರಿ ಹೋದ ಜೋಡಿ ಜಿಂಕೆಗಳು ಆಕೆಯನ್ನು ಥಟ್ಟನೆ ಬೆಚ್ಚಿ ಬೀಳಿಸಿದರೂ, 'ಓಹೋ ಎಷ್ಟು ಮೋಹಕ ಜಿಂಕೆಗಳು!' ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅಗ್ನಿಪುತ್ರಿಗೆ ಹರುಷ ತುಂಬಿದವು.

ಇತ್ತ, ಜಿಂಕೆಗಳು ದಾಟಿ ಬಂದ ಆ ದಟ್ಟ ಪೊದೆಯ ಮರೆಯಿಂದ ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಜೋಡಿ ಕಂಗಳು, 'ಭೀಮಸೇನರಂಥಾ ಪರ್ವತಗಾತ್ರನಿಗೆ ಈ ತಳೋದರಿಯೇ?! ಈ ಸುಮಕೋಮಲ ಮೋಹನಾಂಗಿಯೊಡನೆ ವಜ್ರಸದೃಶ ಆ ಮಾರಸುಂದರನು ಹೇಗೆ ರಸಕ್ರೀಡೆ ಆಡಿಯಾನು!? ಮದಗಜವು ಜಿಂಕೆಮರಿ ಜೊತೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೆ? ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಆ ಗಿರಿ ಸದೃಶ ಊರುಗಳಾಘಾತ ಈ ನಳಿನ ಕಟಿ ತಡೆದಾಳೇ! ಅದಂತಿರಲಿ, ಅಸದೃಶ ಸೌಂದರ್ಯ ದೇವತೆಯಾಗಿರುವ ಈಕೆ ರತಿಯೇ! ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವಳೇ! ಅವಳ ಸಿರಿಮುಡಿ, ಜೇನುಬಣ್ಣ, ಆ ಹಂಸನಡೆ, ಮಿಂಚಿನ ನಯನದ್ವಯ, ಪ್ರಮಾಣಬದ್ಧ ಮೈಮಾಟ ಭೂಲೋಕದ ನರಮನುಷ್ಯ ಮಾತ್ರದವರಿಗೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ, ಈಕೆ ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ದೇವಕನ್ಯೆಯೇ ಇರಬೇಕು!' ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ರತಿರೂಪಿ ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ನೋಡಿ ಆನಂದಾಶ್ಚರ್ಯದಲಿ ದಣಿಯುತ್ತಿದ್ದವು, ಮಣಿಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಚಿಮ್ಮಿ ಹಾರಿದ ಜಿಂಕೆಗಳ ಗುಂಪು ನೋಡಿ ಖುಷಿಪಟ್ಟರೂ ಇತ್ತ ದ್ರೌಪದಿಗೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ದಿಗಿಲು ಹತ್ತಿತು. ಆಕೆಯ ಅಂತರ್ಯದಲಿ, 'ಒಬ್ಬಳೇ ಉಳಿದಿರುವ ತನ್ನ ಮೇಲೆರಗಲು ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾಡುಮೃಗ ಹೊಂಚು ಹಾಕುತ್ತಿದೆಯೋ, ಯಾವ ಪೊದೆಗಳ ಎಡೆಯಿಂದ ರಕ್ಕಸರು ಭಕ್ಷಿಸಲು ಕಾದಿರುವರೋ, ಆ ವೃಕೋದರ ಎಲ್ಲರ ನಡುವಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಅಗಲಿಸಿ, ಈ ದಟ್ಟ ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ರಮಿಸಲು ಕರೆತಂದು, ಹೀಗೇಕೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ? ಆತನ ಗದೆಯನ್ನಾದರೂ ಇಲ್ಲೇ ಇರಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು' ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ, 'ಸುಗಂಧ ಭರಿತ ಸುಮವನ್ನು ಈಗಲೇ ತಾ' ಎಂದು ನಾನೇ ತಾನೆ ಬಲವಂತದಿಂದ ಕಳಿಸಿದ್ದು?! ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಾ, ಆತಂಕದ ಲಹರಿಯ ನಡುವೆ, 'ಭೀಮನ ಗದೆಯನ್ನು ತಾನು ಮೈಯ ಬಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಎರಡೂ ಕೈ ಸೇರಿಸಿ ಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಎತ್ತಲು ಆದೀತೆ?!' ಎಂಬುದ ನೆನೆನೆನೆದು ಮನಸಾರೆ ತುಂಬು ನಗೆನಕ್ಕಳು.

ಫಳಾರನೆ ಮಿಂಚೊಂದು ಮಿಂಚಿದ ಹಾಗಾಯ್ತು! 'ಆಹಾ, ಎಂಥಾ ದಂತಪಂಕ್ತಿ! ಏನು ಮೋಹಕ ನಗು! ಭೀಮನ ತಾಯಿಯದ್ದೂ ಹೀಗೆಯೇ ಸಾಲಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟಂತಹ ದಂತಪಂಕ್ತಿ. ಬಹುಶಃ ಮಾನವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇಂತಿರಬೇಕು. ನನ್ನಂಥಾ ದಾನವರಿಗೆ ಮಾಂಸ ಕಚ್ಚಿ ಹರಿದು ತಿನ್ನಲು ಕೋರೆಹಲ್ಲು, ಮುಂಚಾಚಿದ ಬಾಚಿಹಲ್ಲುಗಳು ಮಾತ್ರ ಸರಿಹೊಂದುತ್ತವೆ. ನಸುನಕ್ಕರೆ ಅವು ಮುಖವನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ವಿಕೃತಗೊಳಿಸಿಬಿಡಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕೇ ನಾವು ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮದೇನಿದ್ದರೂ ಗಹಗಹಿಸುವ ಅಟ್ಟಹಾಸ. ವಿಕೃತಿಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಡಲು ದಾನವ ಗುಣಗಳನ್ನು ವಿಜೃಂಭಿಸಲು ಬೀರುವ ಕೆಟ್ಟ ಹಾಸ ಉಹಹ್ಹಹ್ಹಾ.! ಅಯ್ಯೋ ಅರಿವಿಲ್ಲದೇ ಹೊರ ಬಂತು! ಇನ್ನವಳ ಕಿವಿಗೆ ಈ ಘೋರ ಶಬ್ದ ಬಿದ್ದು, ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಬಂದರೆ? ನಾನವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವ ಮೊದಲೇ ಮರೆಯಾಗಬೇಕು' ಎನ್ನುತಾ ಪೊದೆಯ ದಟ್ಟಣೆಯೊಳಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಒಳ ಸರಿದು ಉಸಿರನ್ನೂ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮರೆಯಾಯ್ತು ಆ ಜೀವ.

'ಯಾರು, ಯಾರದು?' ಎಂದು ದ್ರೌಪದಿ ಸರ್‍ರನೆದ್ದು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಳು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ದಟ್ಟ ಹಸಿರು ಕಾಡು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೇನೂ ಗೋಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ಹಾಗಾದರೆ ಈಗಷ್ಟೇ ಕೇಳಿಸಿದ ಆ ಕೂಗು, ಅಟ್ಟಹಾಸದ ಆ ಕೇಕೆ ಕೇವಲ ಭ್ರಮೆಯೇ? ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಯಾರೋ ಇದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಅರಿವಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಬಾರದಿದ್ದರೂ ಯಾರದ್ದೋ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದೆ. ಯಾರಿರಬಹುದು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ? ಯಾವ ಮರೆಯಿಂದ ಅದಾವ ಅಪಾಯ ಕಾದಿದೆಯೋ! ಈ ಭೀಮಸೇನ ಬರಲೇಕಿಷ್ಟು ತಡವಾಯ್ತು? ಸಮ್ಮೋಹಕ ಪರಿಮಳಕೆ ಮನಸೋತು ಹೂವನು ಬಯಸಿದ್ದೇ ನನಗೆ ಮುಳುವಾಯಿತೇ? ಆತನಾದರೂ ಆ ಹೂವನ್ನು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಹುಡುಕಿ,